

В забележителния спектакъл „Лучия ди Ламермур“ – животът и смъртта по спиралата на времето

Донка Йотова

На 5 декември 2015 премиерата на операта „Лучия ди Ламермур“ от Гаetano Доницети на Държавна опера – Стара Загора се превърна в достоен завършек на тазгодишния 46-и Фестивал на оперното и балетното изкуство. Един впечатляващ спектакъл, с който бе увенчана 90-годишнината на Старозагорската опера. Във всички свои измерения постановката достигна ярки постижения и получи искрените, нестихващи аплодисменти на публиката, изпълнила до краен предел залата на операта.

Всички страни на този спектакъл бяха подчинени на една формула, носеща цялата негова философия – спиралата на живота и смъртта. Тази спирала имаше материален изразител в едно въртящо се метално съоръжение, по стъпалата на което героите на оперния разказ и духовете на мъртвите със зловещия си вид се изкачваха и слизаха – нагоре към небесния рай, където влюбените ще се срещнат след преизподнята на живота. И ако режисьорът Огнян Драганов е дал началния тласък във философското осмисляне на това, което става на сцената, то сценографията на Димо Костадинов онагледява тази идейна основа по този подходящ начин.

В сценичната картина на художника не липсваше и небето, чиито облаци непрекъснато се движеха, прожектирани на огромни екрани. Всичко това „горе“ неумолимо привлича главната героиня Лучия (Беса Лугичи), защото там за нея е истинският свят. Там трябва да намери и своя любим Едгардо (Ивайло Йовчев).

Над двамата влюбени тежи проклятието на войната между родовете Аштън и Равенсвуд в Шотландия, война между католици и протестанти, между две благороднически фамилии. Както при Шекспир, независимо от войната между Монтеки и Капулети, любовта бликва между Ромео и Жулиета, в аналогична връзка е и пагубната любов между Лучия и Едгардо. Фалшивото писмо за

любовта на Едгардо към друга жена кара Лучия да приеме брака с нелюбимия лорд Артуро Бъклоу (Георги Динев). Оттук нататък, както и да се случи смъртта на двамата влюбени, те стават изкупителна жертва на един мрачен и тегобен свят. Сценичният разказ се движи с кинематографичен ритъм със смяната на живите картини.

Това произведение на старозагорската оперна сцена е подчинено на една здраво поставена концепция от режисьора Огнян Драганов в триединството любов, живот и смърт. Това дава възможност на творческите екипи да се проявят максимално в изграждането на спектакъла. Всичко това носи емоционалния заряд на едно цяло с режисурата на Огнян Драганов в бързия ход на действието и с умението на артистите да постигнат музикално-певчески театрален ефект в цялостния разказ на оперното представление.

С абсолютната солидарност и със стремежа за висока професионална изява на всички творчески групи премиерата се превърна в забележителен спектакъл. **Диригентът Ивайло Кринчев с емоционална проникновеност в белкантовата тъкан на творбата постигна с оркестъра вълнуващ изказ на тревожния свят в трагичния разказ на произведението. Той подхождаше много внимателно по отношение на гласовете, с които разполагаше. Темповите и драматургичните характеристики в музиката се извеждат в случая през възможностите на солистите. „Много се радвам, казва диригентът, че работя с такъв солистичен екип това „бутиково“ заглавие, защото в оперните театри в България операта не се играе.**

За ролята на Лучия премиерата разполагаше с таланта на младата певица Беса Лугичи от Косово, лауреат от конкурса за оперни певци в Панагюрище. Тя работи с Христина Ангелакова, освен това е участвала в продукции на Русенската опера. Даде точно това, за което говори диригентът – темповите и драматургичните характеристики в музиката. Беса Лугичи има магичен глас, който очарова публиката с красотата и техниката си.

Меломаните оцениха по достойнство таланта на младата оперна дива, която изгради образа на Лучия с чувствата на младата жена, която търсеше други пространства на битието – Отвъдното за своята голяма любов.

В ролята на Енрико (брат на Лучия) в спектакъла участва Валери Турманов, един добър баритон. Той спечели симпатиите на залата с възможностите на гласа си към съзвучие с драматургията на произведението и характера на персонажа без преиграване. Изгради запомнящ се образ.

Ивайло Йовчев в ролята на Едгардо, любимият на Лучия, направи един дълбоко емоционален персонаж, много фин, но и решителен в защитата на любовта си. В останалите роли участва Георги Динев, Нели Нечева, Пламен Кумников, Борис Тасков, Биляна Чолакова и др.

Хорът с диригент Младен Станев направи силно впечатление със своето мощно драматично звучене в общия музикален поток на творбата.

Чудесните костюми на Салваторе Русо дългогодишен художник на Римската опера, бяха проектирани по автентични модели на епохата (XVI в.) и майсторски, до най-малките подробности в декорацията, бяха изпълнени в шивашкото ателие на операта, като са използвани оригинални шотландски кройки.

Своя принос с участието си в постановката дадоха и юнаците от „Бага-Тур“ и възпитаниците на Детско-юношеската студия за опера и балет „Маргаритки“.

Препечатано от в. „Национална бизнес поща“, 21.12. 2015